temma jubba 16 innimest surmast peästnud, kes tedda süddamest silmawecgo tännasid. Temma lapsed ja suggulassed pallusid tedda, et ta ennam ei piddand minnema, et temma isse ja ka hobbune wägga wässinud ollid; agga wannamees ei kuulnud neid, waid läks jälle, jubba 8 korda, ja hüdis, et kaks piddid tullema. Se kord ollid agga kolm meest ennast mahha laskmud ja üks hobbuse suitse warruse külge kinni hakkanud, ja nenda hobbuse peat wee alla wäddanud, et hobbo keige omma koormaga merre põhja waus. Oh sedda kahjo! mis se kolmas issecnnesele ja teiste keikidele teggi! — keik said surma! Wannamees hobbusega, need kolm meest temma ümber ja keik need ka, kes laewa peäl weel ollid, said merre põhja maetud, kus keik ollekšid peästetud sanud, kui wannamees olleks ellanud.

Mis teie arwate, mo armsad Eestiwennad! kes ja mis suggu ja usko se wannamees olnud? Ma kostan teile, et se üks paggana usso mees olnud, kes Jummalat ja Temma sanna ei tunnudgi; agga Jummal olli sedda suurt liggimisse armastusse tuld temma süddamesse pannud, et temma ka omma ello nende önnetumatte

eest jättis. Astugo nüüd meie usso wennad, temma körwa ja pango omma süddant tähhele, kas nemmad nisuggust armastust, liggemisse ja häddaliste wasto, ommas süddames tunnud ja täitnud?

Siin ei pea meie mitte üksi merre hädda arwama, mis liggimestele juhtub, waid on ka paljo muud häddad, mis meie peäle, kui liinnopael, tullewad. Isse tahhame kül teiste abbi, nihästi wähhemas, kui suremas asjas; agga meie omma poolt ei tulle teistele, ei tulle sureste wälja. Ka kui se ka wahhest sünnib, siis on se ehk sundimisse, ehk häbbi kartusse pärrast; agga wägga arwaste liggemisse armastusse pärrast.

Kül mönni risti usso mees,
On tuim weel omma usso sees,
Ei head te ta pelsuta,
Ei aita teist ka malsuta.
Kus lodab abbi maast ehk weest,
Seäl annab keik, — ka usko eest! —
Ei paljas usk ei aita töest,
Kui se ei tulle süddamest,
Et, kui ta teise hädda nääb,
Seäl temma südda külmaks jääb
Ja hüab: „Mis sa malsad mull',

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1866, lk. 29